

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12.09.2018, sp. zn. 6 To 54/2018, ECLI:CZ:VSPH:2018:6.TO.54.2018.1

Číslo: 13/2020

Právní věta:

Insolvenční správce je podle § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, v době od prohlášení konkursu (nebo podle § 408 odst. 1 insolvenčního zákona od schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty dlužníka) jedinou osobou s dispozičním oprávněním k majetku, který je zahrnut do soupisu majetkové podstaty. Proto je vedle osoby, jíž byla věc zajištěna, osobou oprávněnou podle § 79f odst. 2 tr. ř. per analogiam požadovat zrušení nebo omezení zajištění, o němž bylo rozhodnuto podle § 79a odst. 1 tr. ř., pokud zajištěná věc byla zahrnuta do majetkové podstaty.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 12.09.2018

Spisová značka: 6 To 54/2018

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Věc důležitá pro trestní řízení, Zajištění

Předpisy: § 79f odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl stížnosti obžalovaného D. K. a insolvenčního správce Mgr. L. S. podané proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 8. 2018, sp. zn. 2 T 10/2013.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně a stížnosti podané proti němu

1. Krajský soud v Hradci Králové rozhodl usnesením ze dne 9. 8. 2018, sp. zn. 2 T 10/2013, tak, že podle § 79f odst. 1 tr. ř. se zamítá žádost insolvenčního správce Mgr. L. S. o zrušení zajištění nemovitostí obžalovaného D. K. specifikovaných v napadeném rozhodnutí.

2. Proti tomuto usnesení podali v zákonné lhůtě stanovené v § 143 odst. 1 tr. ř. stížnosti obžalovaný D. K. prostřednictvím své obhájkyne a insolvenční správce Mgr. L. S.

3. Obžalovaný D. K. má za to, že další zajištění nemovitostí není třeba. Shrnul, že některé odsuzující výroky, které se ho týkají, i na nich závislé výroky o náhradě škody jsou již pravomocné a že nemovitosti jsou zatíženy zástavními právy. Dále namítl, že nemovitosti bez řádné péče chátrají, jejich cena klesá, a proto se možný budoucí profit dalších věřitelů obžalovaného snižuje úměrně době, po kterou jsou nemovitosti soudem zajištěny. Pokud by došlo ke zpeněžení nemovitostí v rámci probíhajícího insolvenčního řízení, podle obžalovaného by se jeho věřitelům, tj. i poškozeným, dostalo uspokojení jejich nároků, aniž by museli čekat na pravomocné rozhodnutí v dané trestní věci. Obžalovaný konstatoval, že všichni věřitelé mohli přihlásit své pohledávky, přičemž pohledávky mohou být v rámci insolvenčního řízení uspokojeny dříve, než bude v trestní věci rozhodnuto o jeho vině. Rychlejší splnění nároků věřitelů obžalovaného bude jednoznačně v jejich zájmu. Vzhledem k zajištění nemovitostí zástavními právy a k již pravomocným výrokům týkajícím se povinnosti obžalovaného k náhradě škody nebude ani proti jeho zájmu, pokud by byly nemovitosti zpeněženy a obžalovaný by byl nakonec zproštěn obžaloby. Závěrem obžalovaný navrhl, aby soud druhého stupně zrušil napadené usnesení a aby sám zrušil zajištění nemovitostí specifikovaných v žádosti insolvenčního správce.

4. Insolvenční správce Mgr. L. S. namítl, že soud prvního stupně nesprávně vyhodnotil věc po právní stránce a že nevyčerpal všechny body jeho žádosti. Insolvenční správce totiž navrhoval zrušení zajištění, ale in eventum žádal podle § 283 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), aby soud prvního stupně vyslovil souhlas s prodejem veškerých nemovitostí tak, aby bylo možno zpeněžit majetek, což je podstatou insolvenčního zákona směřující k uspokojení věřitelů. Podle insolvenčního správce nebylo rozhodnuto o této žádosti, přičemž v napadeném usnesení nebylo ani vysvětleno, proč nebylo o uvedeném rozhodováno, což insolvenční správce považuje za vadu řízení. Dále insolvenční správce namítl, že insolvenční řízení není řízením soukromoprávním, ale je to soudní řízení, přičemž shrnul předmět a účel tohoto řízení ve smyslu § 1 a § 2 insolvenčního zákona s tím, že insolvenční řízení není řešením individuálního nároku jednoho věřitele, ale řešením úpadku dlužníka tak, aby všichni věřitelé byli v maximální míře uspokojeni. Insolvenční správce vytkl, že zamítnutím jeho žádosti o zrušení zajištění nemovitostí obžalovaného soud prvního stupně zamezil realizaci hlavní zásady insolvenčního práva. Ačkoli soud prvního stupně uvedl v obecné rovině důvody pro zamítnutí, konkrétním posouzením situace se podle insolvenčního správce nezabýval. Insolvenční správce má za to, že soud prvního stupně opomenul zásadní skutečnost v podobě existence insolvenčního řízení ve vztahu k obžalovanému. Podle insolvenčního správce je třeba pečlivě zvažovat, zda účel trestního řízení je nadřazen účelu insolvenčního řízení, zda nedochází k tomu, že jsou postupem v trestním řízení poškozováni věřitelé dlužníka, a zda nedochází k porušování zásad insolvenčního řízení uvedených v § 5 insolvenčního zákona, zejména zásady obsažené v § 5 písm. a) insolvenčního zákona, podle které insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů. Podle insolvenčního správce je trestní soud povinný respektovat tuto zásadu, když rozhodujícím způsobem ovlivňuje zpeněžování majetku a uspokojení věřitelů, a to zasahováním do insolvenčního řízení prostřednictvím udělení souhlasu či nesouhlasu se zpeněžením, resp. zrušením či nezrušením zajištění. Insolvenční správce nesouhlasí s tvrzením soudu prvního stupně, že zajištění nijak neomezuje věřitele vymáhat své pohledávky, neboť podle § 109 insolvenčního zákona se věřitel může domáhat uspokojení své pohledávky jen v insolvenčním řízení, přičemž insolvenční správce shrnul postup věřitele nutný pro vymožení pohledávky. V případě, že zajištění nezanikne a soud nedá souhlas se zpeněžením, nemovitosti budou vyňaty z majetkové podstaty podle § 227 insolvenčního zákona a insolvenční řízení bude zastaveno, aniž by věřitelé byli uspokojeni, čímž nedojde k naplnění účelu insolvenčního zákona. Věřitelé budou muset čekat na výsledek trestního řízení, neboť nebudou mít jinou možnost, jak pohledávku vymáhat. Insolvenční správce k uspokojení věřitelů z titulu náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem konstatoval, že tito věřitelé

mají právo na uspokojení svých pohledávek v rámci insolvenčního řízení. Insolvenční správce citoval ustanovení § 173 odst. 1 insolvenčního zákona, z kterého vyvodil, že věřitelé, v jejichž prospěch bylo zřízeno zajištění na majetku dlužníka, budou uspokojováni v rámci insolvenčního řízení, přičemž jejich procesní postavení upravuje insolvenční zákon v částech věnujících se postavení zajištěných věřitelů. Podle insolvenčního správce soud prvního stupně nevyhodnotil, že řadě poškozených byl jejich nárok přiznán v jiném (civilním) řízení a nebude jim přiznáno právo na náhradu škody v trestním řízení a že dlužník – obžalovaný má i další věřitele, kteří nejsou poškozenými v trestním řízení a kteří by mohli být uspokojeni ze zpeněžení majetku. Vlivem postupu soudu prvního stupně však nebudou uspokojeni, neboť obžalovaný nemá jiný majetek než ten, který je zajištěný, což vyplývá ze soupisu majetkové podstaty. Insolvenční správce namítl, že v případě odsuzujícího rozsudku by neměl být obžalovanému uložen trest propadnutí majetku, neboť by to byl trest pro jeho věřitele, a to zkrácením jejich práv a porušením ústavního práva vlastnit majetek chráněného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Je nepřijatelné, aby přihlášení věřitelé zcela bez náhrady přišli o svoje nároky uplatňované v insolvenčním řízení. Podle názoru insolvenčního správce se soud prvního stupně nezabýval rozhodnutím Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. [5 Tdo 335/2015](#), které za dané situace vylučuje uložení trestu propadnutí majetku či náhradní hodnoty. Propadnutí majetku jako druh trestu neodpovídá ústavně garantované zásadě proporcionality zásahů státní moci do sféry práv jednotlivce, v dané věci do práv věřitelů, kteří by byli omezeni v možnosti vymáhat své pohledávky. Proto je nutné hodnotit proporcionalitu též z hlediska střetu trestního a insolvenčního řízení, předmětů a účelů těchto řízení, přičemž je třeba vycházet z maximy obou právních úprav. Ke střetu trestního a insolvenčního práva a k posuzování nároků věřitelů insolvenční správce odkázal na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 1 VSPH 1310/2015, které insolvenční správce v části citoval. Insolvenční správce se pozastavil nad smyslem zajištění majetku v trestním řízení, přičemž vyjádřil názor, že za situace, kdy byl na majetek dlužníka – obžalovaného prohlášen konkurz, jde de facto o dvojí zajištění téže věci, neboť dlužník v konkursu nemůže vůbec disponovat s vlastním majetkem. Proto považuje zajišťovací institut v rámci trestního řízení za nadbytečný, neboť neodpovídá podstatě tohoto institutu a zároveň zamezuje realizaci zástavního práva a uspokojení pohledávek věřitelů přihlášených do insolvenčního řízení. Soud je povinen vzít v úvahu insolvenční zákon vymezující dispoziční oprávnění k majetkové podstatě dlužníka, přičemž insolvenční správce odkázal na ustanovení § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona, na základě něhož je insolvenční správce od 10. 1. 2018 osobou s dispozičními oprávněními ve vztahu k majetkové podstatě. Insolvenční správce má za to, že soud prvního stupně opomenul zásadní skutečnost v podobě existence insolvenčního řízení vedeného ohledně majetku obžalovaného. Závěrem své stížnosti insolvenční správce uvedl, že v dané věci nic nebrání tomu, aby byl majetek dlužníka – obžalovaného zpeněžen v insolvenčním řízení a aby byli z výtěžku zpeněžení uspokojeni všichni jeho věřitelé včetně těch s pohledávkami z titulu náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo z titulu vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem. Insolvenční správce s odkazem na ustanovení § 283 insolvenčního zákona podotkl, že za použití citovaného zákonného ustanovení bude vyřešen problém se zajištěnými věřiteli, tj. zajištění věřitelé budou uspokojeni, zástavní práva zaniknou a přeplatek bude použit pro poškozené v trestním řízení nebo za jiným účelem. S ohledem na shora uvedené se insolvenční správce domáhá zrušení napadeného usnesení a vydání nového rozhodnutí tak, že bude vyhověno jeho žádosti.

II.

Rozhodnutí soudu druhého stupně o stížnostech

5. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných stížností přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného usnesení a řízení, jež mu předcházelo, a poté dospěl k následujícím závěrům.

6. Vrchní soud úvodem připomíná, že podle § 79f odst. 1 tr. ř. se zajištění věci zruší nebo omezí, není-li jej již třeba nebo jej není třeba ve stanoveném rozsahu. Bylo-li zrušeno zajištění věci, jež byla

ponechána na místě, kde se nachází, odvolá se též příkaz k zdržení se nakládání s věcí. Podle § 79f odst. 2 tr. ř. má osoba, jíž byla věc zajištěna, právo kdykoliv po právní moci usnesení o zajištění žádat o zrušení nebo omezení zajištění.

7. Vrchní soud v Praze dále konstatuje, že podstatou institutu zajištění věci jako jednoho z efektivních nástrojů boje se zločinem je znemožnění osobě, jíž se věci zajišťují, aby svůj majetek například uschovala, spotřebovala nebo ho převedla na jiné osoby. Smyslem zajištění je tedy snaha o minimalizaci nebezpečí rozplynutí majetku dotyčné osoby mimo jiné z důvodu možnosti náhrady případné škody a případného majetkového postihu. Z povahy zajišťovacích institutů vyplývá, že se soud pohybuje vždy pouze v rovině pravděpodobnosti, a nikoli jistoty ohledně budoucích následků, jež se snaží předvídat. Opatření je pouze dočasné, svou povahou zatímní a zajišťovací, nepředstavující konečné rozhodnutí ve věci.

8. V dané věci byly třemi usneseními Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, územního odboru Pardubice, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 27. 6. 2012 pod stejným č. j. KRPE-10920-148/TČ-2011-170681 obžalovanému D. K. zajištěny nemovitosti specifikované v napadeném usnesení podle § 79f a § 79d odst. 1, 2 tr. ř. v tehdy účinném znění, a to jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti, který nebylo možno zajistit jinak.

9. Vrchní soud v Praze se předně zabýval tím, zda insolvenční správce Mgr. L. S. je osobou oprávněnou podle § 79f odst. 2 tr. ř. (v nyní účinném znění) per analogiam žádat o zrušení nebo omezení zajištění, neboť citované ustanovení dává toto oprávnění jmenovitě jen osobě, které byla věc zajištěna. Vrchní soud v Praze stručně připomíná, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. KSUL 69 INS 12210/2015, byl zjištěn úpadek obžalovaného D. K. a na jeho majetek byl prohlášen konkurs. Insolvenčním správcem byl ustanoven Mgr. L. S., na kterého prohlášením konkursu podle § 246 odst. 1 insolvenčního zákona přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou dlužníka, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, tj. obžalovanému D. K., pokud souvisí s majetkovou podstatou. Insolvenční správce Mgr. L. S. je tak v současné době jedinou osobou s dispozičním oprávněním k věcem zajištěným obžalovanému D. K., které jsou současně zahrnuty do soupisu majetkové podstaty. Za tohoto stavu věci mu logicky náleží i oprávnění žádat o zrušení jejich zajištění, a to podle § 79f odst. 2 tr. ř. per analogiam s odkazem na ustanovení § 246 odst. 1 insolvenčního zákona, který je tomto případě *lex specialis* (k tomu obdobně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. [I. ÚS 3523/16](#)).

10. Podle § 167 odst. 1 insolvenčního zákona se zajištění věřitelé v rozsahu zajištění uspokojují ze zpeněžení věci, práva pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla jejich pohledávka zajištěna, nestanoví-li zákon jinak. Pro pořadí jejich uspokojení je rozhodující doba vzniku zástavního práva nebo doba vzniku zajištění, nedohodnou-li se zajištění věřitelé písemně jinak, což platí obdobně pro věřitele podmíněných pohledávek nebo pohledávek budoucích, k jejichž zajištění byla zastavena věc, právo, pohledávka nebo jiná majetková hodnota nebo zřízeno jiné zajištění uvedené v § 2 písm. g) insolvenčního zákona.

11. Podle § 167 odst. 2 insolvenčního zákona se věřitelé vykonatelných pohledávek na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem uspokojují ze zpeněžení věci, práva pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, byly-li tyto hodnoty zajištěny v trestním řízení o tomto trestném činu a přihláška pohledávky byla podána v době, kdy zajištění podle trestního řádu trvá, nebo podal-li takový věřitel návrh na výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech v době, kdy zajištění podle trestního řádu trvalo. Pro pořadí uspokojení podle § 167 odst. 1 insolvenčního zákona je rozhodující doba vzniku zajištění podle trestního řádu. Ustanovení týkající se postavení zajištěných věřitelů platí pro tyto věřitele obdobně.

12. Podle § 173 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují. Věřitelé vykonatelných pohledávek na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu kdykoli v průběhu insolvenčního řízení, pokud v trestním řízení o tomto trestném činu byl zajištěn majetek v majetkové podstatě dlužníka a přihláška pohledávky byla podána v době, kdy zajištění podle trestního řádu trvá.

13. Podle § 283 odst. 1 insolvenčního zákona se zpeněžením majetkové podstaty rozumí převedení veškerého majetku, který do ní náleží, na peníze za účelem uspokojení věřitelů. Za zpeněžení se k tomuto účelu považuje i využití bankovních kont dlužníka a jeho peněžní hotovosti. Zpeněžením majetkové podstaty se rozumí i úplatné postoupení dlužnických pohledávek; ujednáními, která tomu brání, není insolvenční správce omezen.

14. Po novelizaci insolvenčního zákona provedené zákonem č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, byla zařazena úprava řešící možnost zpeněžení, je-li zpeněžován majetek, na který se vztahuje rozhodnutí o zajištění vydané v trestním řízení. Podle § 283 odst. 3 insolvenčního zákona zpeněžení majetku v majetkové podstatě dlužníka, na který se vztahuje rozhodnutí o zajištění vydané v trestním řízení, lze provést jen po předchozím souhlasu příslušného orgánu činného v trestním řízení. Převyšuje-li dosažený výtěžek zpeněžení majetku podle věty první částku určenou k vyplacení, informuje insolvenční správce o této skutečnosti orgán činný v trestním řízení, který rozhodl o zajištění. Nesdělí-li orgán činný v trestním řízení do 30 dnů insolvenčnímu správci, že se zajištění vztahuje i na zbytek výtěžku, ten se použije k rozdělení mezi věřitele.

15. Z citovaných ustanovení § 167 odst. 2 a § 173 odst. 1 insolvenčního zákona vyplývá, že poškození vystupující v trestním řízení mají v insolvenčním řízení týkajícím se dlužníka - obžalovaného výhodnější postavení, pokud v daném trestním řízení byl zajištěn majetek dlužníka - obžalovaného a zajištění podle trestního řádu trvá, přičemž podle insolvenčního zákona je nerozhodný důvod zajištění v trestním řízení. Zvýhodněné postavení poškozených se promítá jednak v možnosti podat přihlášku do insolvenčního řízení i po standardní lhůtě platné pro „běžné věřitele“, jednak v jejich postavení zajištěných věřitelů, popřípadě též v pořadí pro uspokojení. Pokud zajištění majetku v majetkové podstatě dlužníka - obžalovaného v trestním řízení trvá, je posíleno postavení věřitelů - poškozených podle § 140b insolvenčního zákona, neboť i v případě trvajících účinků rozhodnutí o úpadku lze rozhodnout v trestním řízení o případném přiznání nároků poškozeným za splnění dalších zákonných podmínek. V obecné rovině lze proto shrnout, že zrušením zajištění v trestním řízení by bylo bezdůvodně zasaženo do oprávněných zájmů poškozených.

16. Vrchní soud v Praze podotýká, že v insolvenčním řízení týkajícím se dlužníka - obžalovaného D. K. a vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. KSUL 69 INS 12210/2015, bylo přihlášeno 31 věřitelů, z nichž jsou 4 zajištěni, přičemž pouze jeden z věřitelů (L. B.) je poškozeným, kterému byl již pravomocně přiznán nárok na náhradu škody v dané trestní věci rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. 6 To 65/2014. Jeden další věřitel (R. M.) pak vystupoval v daném trestním řízení jako poškozený (též ohledně skutku, ve vztahu k němuž již bylo pravomocně rozhodnuto), ale nebylo mu nic přiznáno. Žádný další poškozený - věřitel doposud nepodal přihlášku do insolvenčního řízení, ač je v daném trestním řízení projednávána rozsáhlá věc s řadou poškozených.

17. Posílené postavení poškozeného jako věřitele v insolvenčním řízení vyplývá mimo jiné i z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 9. 2015, č. j. 1 VSPH 1310/2015-B-59, na které ostatně sám insolvenční správce odkazoval. Ač se uvedené rozhodnutí týká vydání zpeněžení zajištěnému věřiteli v insolvenčním řízení, tedy dalšího stupně po případném udělení souhlasu se zpeněžením,

Vrchní soud v Praze zde shrnul, že i po zpeněžení nebylo umožněno vydat výtěžek zajištění právě s ohledem na zájmy poškozených v neskončeném trestním řízení, pokud nebylo možné vyloučit, že jim budou jejich nároky v trestním řízení přiznány. Ve zmíněné věci soud proto nahlížel na poškozené jako na potencionální insolvenční věřitele, byť bez vlastní viny neměli vykonatelnou pohledávku proti dlužníkovi, kterou by mohli přihlásit do insolvenčního řízení.

18. V současné fázi trestního řízení nelze nikterak předjímat nové soudní rozhodnutí o vině a trestu, a proto je předčasné spekulovat o následcích případného trestu propadnutí náhradní hodnoty, zejména za situace, kdy dotčené nemovitosti nebyly zajištěny pro výkon trestu propadnutí majetku ve smyslu § 347 tr. ř. a kdy Vrchní soud v Praze ve zrušujícím rozhodnutí uložil soudu prvního stupně povinnosti ve vztahu ke splnění podmínek pro případné uložení trestů. Vrchní soud v Praze ale podotýká, že podle § 77b odst. 3 tr. ř. lze důvod zajištění v průběhu trestního řízení změnit usnesením, proti kterému je přípustná stížnost. O změně důvodu zajištění není třeba rozhodovat v případě, kdy jsou splněny podmínky pro vyslovení propadnutí nebo zabránění věci, která je zajištěna k důkazním účelům. S ohledem na výše uvedené není proto možné do budoucna vyloučit, že dotčené nemovité věci budou tzv. přezajištěny například k zajištění nároků poškozených ve smyslu § 47 tr. ř.

19. K námitce insolvenčního správce ohledně neaplikování rozhodnutí Nejvyššího soudu učiněného ve věci vedené pod sp. zn. [5 Tdo 335/2015](#) vrchní soud dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí se netýká případného uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku za situace, kdy byl na majetek obžalovaného prohlášen konkurz. Podstatou citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu je nemožnost uložit zmíněný trest, pokud nemovitost, která by byla předmětem propadnutí, je ve společném jmění manželů. Nejvyšší soud totiž dovodil, že lze rozhodnout o propadnutí jen té věci, která v době vyhlášení rozsudku náleží výlučně pachateli trestného činu. Je-li věc ve společném jmění manželů, nelze uložit její propadnutí, ledaže by pachatel tuto věc získal v průběhu manželství trestným činem nebo jako odměnu za něj. V dané trestní věci obžalovaného D. K. však byl zajištěn majetek ve vlastnictví obžalovaného a zástavní práva věřitelů, popřípadě zajištěné pohledávky věřitelů, nemají bez dalšího vliv na vlastnictví.

20. I s ohledem na námitky obžalovaného je třeba poukázat na možnost prodeje zajištěného majetku, ať už postupem podle insolvenčního zákona ve spojení s § 79e odst. 2 tr. ř., či podle § 12 zákona o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení v případě, že by účinky rozhodnutí o úpadku pominuly. Jelikož souhlas či nesouhlas soudu se zpeněžením nemovitostí ve vlastnictví obžalovaného není formálním soudním rozhodnutím, o kterém by bylo možné rozhodnout usnesením, soud prvního stupně nepochybil, když v napadeném usnesení nerozhodl o alternativním návrhu insolvenčního správce na zpeněžení. Bude však na soudu prvního stupně, aby zvážil uvedenou žádost insolvenčního správce a vyslovil souhlas či nesouhlas se zpeněžením nemovitých věcí, a to například formou opatření. Aniž by Vrchní soud v Praze předjímal stanovisko soudu prvního stupně a výsledek trestního řízení, s ohledem na zajištění a shora rozvedená práva poškozených bude nezbytné zvážit případné uložení výtěžku z prodeje majetkové podstaty obžalovaného do soudní úschovy až do pravomocného skončení trestního řízení, přičemž Vrchní soud v Praze pro úplnost ve stručnosti poukazuje též na znění zákona č. 59/2017 Sb. (ve znění zákona č. 178/2018 Sb.), který upravuje způsob nakládání s peněžními prostředky z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a vymezuje mimo jiné oprávněné osoby a jejich majetkové nároky.

21. Na základě shora rozvedených důvodů Vrchní soud v Praze vyhodnotil rizika případného zrušení zajištění zejména z pohledu trestního řízení, přičemž zvážil též oprávněné zájmy poškozených, kteří se do svého postavení v rámci trestního řízení dostali bez své vůle, a zájmy věřitelů v insolvenčním řízení, pokud věřitelům s nejvyššími pohledávkami tyto vznikly v rámci podnikatelské činnosti nebo díky poskytnutí půjček a úvěrů obžalovanému, což jistě obnáší řadu rizik, které musely být insolvenčním věřitelům od počátku zřejmé. Vrchní soud v Praze dospěl k totožnému závěru jako soud prvního stupně, že není dán důvod pro zrušení či omezení zajištění, a to kromě již shora uvedeného i

s odkazem na přílehlavou argumentaci soudu prvního stupně, protože trestní řízení doposud trvá a nelze předjímat jeho výsledek. S ohledem na výše uvedené Vrchní soud v Praze podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl stížnosti obžalovaného D. K. a insolvenčního správce Mgr. L. S. jako nedůvodné.